

den anden Side af denne „deres anden Bryllupsrejse“, som hun i Fortrolighed kaldte den, til-lukkede hun saa vidt muligt sine Tanker, at ingen Angst, ingen Uro eller Bekymring skulde kaste Skygge over deres fornyede Forening. I de to stakkels korte Uger, deres Samliv kunde vare, skulde de kun leve og aande for deres Kærlighed. Dybt, dybt vilde hun slukke sin brændende Livstørst, inden Trængslernes Dage kom.

Da hun havde læst Telegrammet, blegnede hun — grebet rent instinktmæssig af en angstfuld Anelse, hvortil hun i det næste Øjeblik ikke længer forstod Grunden. Der var jo i Virkeligheden intetsomhelst paafaldende i, hvad Per her havde gjort. Hun sagde til sig selv, at det jo dog kun var naturligt og kønt, naar han havde villet vise sin Moder den sidste Ære. Om et Par Dage vilde hun have ham her tilbage.

Alligevel, — da hun for anden Gang læste Telegrammet, greb Frygten hende igen. Og for hver Gang hun paany gennemsaae hans knappe Meddelelse, syntes hun at kunne læse mere ud af den. De tyve Ord fremkaldte efterhaanden lige saa mange Spørgsmaal hos hende. Hvornaar kunde han være kommen paa den Tanke? Han havde jo den foregaaende Dag ikke nævnet det mindste derom. Havde han maaske talt med nogen af sin Familje? Og hvorfor havde han da først telegraferet i sidste Øjeblik? Hvorfor var han rejst uden Afsked? —

Hun blev siddende med Haanden under Kinden og Telegrammet i sit Skød. Det var begyndt at mørkne; og Skumringen, der groede ud af det lille Kammers mange Kroge, gjorde sit til at kaste en bestandig tungere og mere truende Alvor ind i hendes anelsesfyldte Stemning.